

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον έτος τούτο είναι,
κι' έβρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια εκατόκασι κι' ογδοήκοντα εννέα,
και αυτός ό χρόνος θάχρη περισοσώματα γενναία.

Ό Ρωμής την εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνη,
Κι' βταν έχω εξηπάδα — κι' έποε μου κατεβαίνη.
Συμβρομής θά δίχωμαι — δίθει τούς άνίχομαι,
μοναχά σ'ός Επαρχίας — και σ'ό Έσωτέρικόν,
επειδή καιρός πτωχίας — τρέχει εθ' Έλληνικόν,
Συνομή γιζ κάθε χρόνος — φράχα δωδεκα και μόνο,

για τὰ ένα όμως μέρη — δεκαπέντε και σ'ό χίρι.
Αλλ' έδω συνδρομηται — δεν θά γίνωται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κοπής — δεν περνάει συνδρομητής.
Κι' όστι θέλω ναπαθεί — μί κανένα κανονίη.
Γράματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μίς σ'ών φόρων την άνάρα — κι' ό Ρωμής μας μία δεκάρα.

Τού Ιουίνου τρίτη,
μάς 'πήρανε την Κρήτη.

Ποίντος πενήντα πέντε και με δακό' ακόμη,
τού Τσάρου νέα πάλιν τρεχάματα και τρώμει.

Γράφουν καρπόσοι κουκοί
από τὸ Κρικουκι.

Σέ χαιρετούμε όλοι, Τρικούπη Στρατηλάτη,
μέ χιλιάς δεξ μετάνοις σου λέμε τὸ σπολλάτη.
Και τούτο τὸ φτωχὸ μας και άγνωστο χωριδ
« εις τάρματα, φωνάζει, μωρὲ κηφναριό. »
Τὸν φευτεπέλεμό σου άκόμη δὲν ξεχνά . . .
μακάρι κι' άλλους τέτοιους νά έχωμε συχνά.

Τρικούπη Στρατηλάτη, νά ζήσης χίλια χρόνια...
άκόμη σ'ό χωριδ μας καπνοβολουν κανόνια.
Μ' αυτὸν τὸν πόλεμό σου άμείναμε σ'της φάθαις...
έκαιν' οί στρατηγοί σου τὸ έδειξαν άλθθεια...
φαρδγαίς πλατγαίς με φόρα εγόμενοςαν τῆς σπάθαις
και δεξ γερά σ'όν κάμπο δὲν άφησαν ρεβίθια.

Από τῆς πρώτης μάχης έκεινη τὴν ήμέρα
ήλθαν έδω κοράκια και τόσοι πελεκάνοι . . .
σταίλε τούς στρατηγούς σου για 'λίγο έδω πέρα
νά 'δουμ με τὰ σπαθιά των τί θραυσι έχουν κάνει.
Στὸν Όλυμπο ρεζίζει, σ'όν Πίνδο ξεημερώνει,
κι' όπου πατούμε τώρα ρεβίθι δὲν φυτρώνει.

Και σὺ, Πρωθυπουργέ μας, που πάντα χρόνους νάχης,
έλα νά 'δης μαζί των τὰ λείφανα τῆς μάχης.
Τρικούπη, Αη-Γειώργη, με τὸ χοντρὸ κεφάλι,
ὃ Αρης εγεννηθη άπ' τὰ δικά σου στήθαια,
λαμπρός ὁ πόλεμός σου κι' ή νίκη σου μεγάλη,
άλλ' όμως νά πληρώσης άμέσως τὰ ρεβίθια.

Διαταγήν νά δώσης σ'όν Κεντρικόν Ταμίαν
εις όλους νά πληρώση τῆς μάχης τὴν ζημίαν.
Κι' εν τούς 'δικούς μας ψήφους τούς θέλης μονοκουκι,
σ' έμας τῆ δυνατή σου μὴν άρνηθης βοήθεια,
άλλέως σ'όνοιρό σου θ' άκους τὸ Κρικουκι
νά σου ζητη παράδες για όλα τὰ ρεβίθια.

Αυτὰ του γράφουν κι' άλλα και του ζητούν παρα
πολλοί Κρικουκιώται που παίζουν ταμπουρά,
κι' ὁ μέγας Στρατηλάτης, ὁ έφορον τὸ γένος,
παντού ρεβίθια βλέπει: Έσπνός και κοιμισμένος
Κι' εγὼ εις τόσας δάφνας μαζί με τούτον γέρνω
και όλα τὰ ρεβίθια πληρώνει τὸ Κουβέρνο.

